

преди няколко месеца. Сичко това аз търпя Драги ми Чичо, само и само за учение и със надежда да помогна нещо си на общото ни семейство България.

За да се облекчет тези мъчнотии Драги ми Чичо, аз ви моля да ме пустите през идущите распуски за да обидя родителите си в Варна. Ако да ми доволите за да си ида, то или ви пишете или Г. Х. Георгиев на Г. Минкова. За да ида и да се върна не ще трябва повече от 20 руб. или 5 лири и 2 1/2 руб.

И аз много ви моля за да бъдите пак, както сте били, мои втори родител, за да уцелите моята скърб към родителите си.

Пансионат се са увеличава и сега сичките ученици са 80.

Нашите распуки са вече свършиха и класовете са наченват от първи Септември, и тази година ще бъде много по мъчно на учениците от колкото онази година, но за мен трудност не бива, защото трудат сичкото побеждава.

Гимназиат, както казват учителите, щяла да бъде класическа.

Това писмо поваждам със К. Рашева, един от пансионерите, които не искал да остане тук.

Тук ние очакваме руският Император, които щял да доде през октомври. Тук от околностите са събрат воиски и ще правят маневри ще бъде прегледвание на воиските като доде Императорат.

Нас то е(ст) пансионерите гответ ни за да го посрещнем със пение.

Към здравието съм добре и моля Всевишного за вашето за мен драгоцено здравие и, дано, да ви продължи дните на много години, за да изпълните целта си към милият ни народ.

Оставам ваш покорни насякош внук

Панайот Волов

Николаев, 27 авг. 1871 година

2.

23 Мар. 1872 г.

Неоценими ми Чичо-благодетельо!

Г. Минков си доди от Петербург и се научил, че Г. Христо Георгиев е умрял. Г. Минков ме накара да Ви пиша за да не бъде после някакво си неспоразумения за парите.

Тъй като ви бяхте препоръчели на Г. Христа Гиоргиева да испроважда пари тук за прехранатата и парите за двете последни години не испроводени, то ако сте си ги дали, да ги земете назад.

Еще ми каза да ви пиша: да предавате парите на Руският Генерален консул в Букурещ, а той, както му пиши от тук Г. Минков, ще ги испроважда за в Николаев.

Испитанието ни се приближават; затова нямаме много свободно време.

Тъй като няма друго какво да ви пиша и не мога да намеря с какво да ви отплатя за вашето благодеяние, освен да изпълня клетвата си към България: да и бъда покорен син и да и помогна със каквото мога.

Оставам ваш покорен внук и син на несчастливого ни отечество

Панайот В. Волов.

3.

25 март 1872 г.

Многоуважаеми Г-н Маринчо Бенли!

В 1869 година Ваши племянник Волов ми се испровади с рекомандация от покойника Христа Георгиева и в писмото си ми писа, че за Волов ще плащате Вие, но парите ще получавам от него, то ест от Христа Георгиева и вообще за всички други разноски ще имам да се обръщам към него, които имал с Вас сметка. Колкото ми следовало за 1869 година, аз получих чрез Г-на Ганевича. В конецът на миналата година аз писал да ми проводи за двете години парите, то ест за 1870 и 1871 год, всичко 500 руб. в книжки, или 440 руб. в сребро или пак 7700 турски гроша, като счете жалтицата по 53 гроша. Но на това писмо аз ответ не получил. Сега като се научил че е умрял, ида да Ви известя, че покоини не ми е заплатил за двете минали години; и да се распорядите как знаете, и Ви моля имайте добрината и внесете дето ми следва, по наш Генерал Консул, от когото и личните да узнаете, че